

§ 7, 2det Punktum svarende Regel for Agenter kan der ifølge Forholdets Natur ikke være Tale.

Forskriften om Underretningspligt udformes i § 66 nærmere saaledes, at Agenten uden Ophold skal fremsende Tilbud, som kunne komme i Betragtning, og gøre Indberetning om Salg, som han har afsluttet for Agenturgiverens Regning. Den fastsatte Begrænsning af Pligten til at fremsende Tilbud hviler paa den Betragtning, at det vilde være urimeligt at paalægge Agenten at indsende alle mulige Tilbud til Agenturgiveren; naar det efter Tilbudenes Beskaffenhed er klart, at de ikke ville blive akcepterede, vilde det blot være at paaføre Agenturgiveren unødigt Ulejlighed, Besvær og eventuelt Udgifter til Porto o. l., hvis man paalagde Agenten at indsende saadanne Tilbud. Forskriften om, at Tilbud og Indberetning om Salg skulle indsendes uden Ophold, medfører ikke, at ethvert enkelt Tilbud og Salg straks skal meddeles. Navnlig naar Forholdet til Agenturgiveren har en mere varig Karakter, kan Agenten ikke altid være pligtig særskilt at indsende hver enkelt Ordre eller at gøre Indberetning om hvert enkelt Salg. Om han, hvor hurtig Underretning er nødvendig, skal sende den telegrafisk, eller kan nøjes med at benytte Posten, maa bero paa Omstændighederne og Koutumer i de paagældende Forhold.

Der findes ikke i Udkastet nogen til Reglerne om Kommissionærens Selvindtræde svarende Bestemmelse om Adgang for Agenten til selv at indtræde som Køber. At han ikke har en saadan Adgang, vil i Reglen allerede følge deraf, at han ordentligvis ikke har Beføjelse til at slutte Aftale. Med Hensyn til Agenter, som der maatte være tillagt Afslutningsbeføjelse, vil det af Bestemmelsen i § 40, der nægter Kommissionæren Ret til Selvindtræde, naar der ikke foreligger særlig Hjemmel herfor, følge, at Ret til Selvindtræde saameget mindre kan tilkomme Agenten uden særlig Hjemmel.

I § 86, 3dje Stykke findes udtalt den Regel, at en Handelsrejsende, som staar i Tjenesteforhold til det Handelshus, han

virker for, ikke uden dettes Samtykke paa sine Rejser maa arbejde for Salg af andre Varer end dettes. At en tilsvarende Regel i Almindelighed ikke kan gælde for Agenten, følger af dennes Stilling som selvstændig Forretningsdrivende. Men naturligvis kunne Forholdene stille sig saaledes, at Agentens Overtagelse af en med en bestaaende Forbindelse konkurrerende Virksomhed kan være pligtstridig.

§ 67.

Bestemmelsen i denne Paragrafs 1ste Stykke, der gaar ud paa, at Agenten, saafremt han forsømmer sine Pligter overfor Agenturgiveren, skal erstatte den Skade, som derved forvoldes denne, svarer ganske til § 17 om Kommissionærens tilsvarende Pligt.

Den i Paragrafens 2det Stykke indeholdte Reklamationsregel for det Tilfælde, at Agenturgiveren vil kræve Erstatning i Anledning af Agentens Forsømmelse, svarer til den i §§ 20 og 24 om Kommission givne. Naar ikke Afvisning af Aftale, som er sluttet for Agenturgiverens Regning, men kun Erstatning er nævnt i § 67, skyldes det Forholdenes Forskellighed. I Reglen har Agenten ikke Afslutningsmyndighed. Er der givet Agenten Fuldmagt til at slutte Aftale, bliver Forholdet enten det, at hans Aftale ifølge Reglerne om Fuldmagt er bindende for Agenturgiveren, saa at der højst kan blive Tale om et Erstatningskrav mod Agenten, fordi denne ved Aftalens Indgaaelse har tilsidesat Ordre, som ere givne ham i Strid med Fuldmagten, eller Forholdet bliver det, at Aftalen ifølge Reglerne om Fuldmagt er uforbindende for Agenturgiveren, fordi Agenten har overskredet sin Bemyndigelse. Iøvrigt henvises angaaende § 67 til Bemærkningerne til §§ 17, 20 og 24.

§ 68.

I § 68 bestemmes, at Handelsagenten er berettiget til Vederlag for sin Virksomhed, samt at dette Vederlag i Almindelighed bestaar i en Provision, og der gives Regler om, under hvilke nærmere Betin-